

Ztracený pes

"Každý ztracený pes snadno v cizím prostředí podléhá stresu, je nešťastný, zoufalý, mnohdy Vás hledá. Pokud se nakonec vzájemně najdete, nehubujte psa."

(www.chovatel.cz)

Monik slila polévku s játrovými knedlíčky z talíře zpět do kastrůlku. Osm hodin a on nikde. Zase někde v parku obdivuje sněženky. Každé jaro takhle magoří. Loni v březnu si koupil video a hromadu filmů jako "Divočinou Severu" nebo "Tenkrát na západě". Taky se přestal holit, což mu vydrželo až do září, kdy ho nějaká paní v autobuse pustila uctivě sednout. Letos v únoru začal místo talíře jíst z ešusu, nejlépe lžičkou a zavíracím nožem. Před týdnem se přestěhoval z ložnice do spacáku na balkón. Rok od roku je to horší. A to máme teprve duben.

"Ahoj miláčku," bouchly dveře v předsíni.

"Jestli máš hlad, ohřej si polívku sám. Já to furt připravovat nebudu, až se ráčíš milostivě vrátit," vyjela Monika pamětliv poučky své maminky, že buranské chování se musí rázně zatrhnout od samého začátku.

"Nechci nic, jsem skrznaskrz nasáklý jarním povětrím. A taky jsem se stavil na jedno v hospodě." Jára zmizel do obýváku a podle melodie, která vzápětí zahřměla pokojem, pustil Sedm statečných. Monika chvíli poslouchala za dveřmi. Jára posunul stůl, vybalil spacák a...? Zvědavost ji nedala a pootevřela dveře, tak na jedno oko. Jára seděl zabalený ve spacáku pod otevřeným oknem a pucoval boty.

"Zítra jedu na vandr," oznámil jí bojovně, jen zavanul místností průvan. Z obrazovky zazněl výstřel. První ze statečných padl k zemi.

"Zase někam chlastat," vyjádřila svůj názor Monika sotva polohlasem, protože rodinné hádky nesnášela. Koneckonců ať si jede, kam chce. Aspoň bude moci se sestrou spáchat dlouho plánovanou dámskou jízdu.

"Když se chce ženská pohádat, tak se pohádá," uvažoval cestou na nádraží Jára, který přece jen to osudné "chlastat" zaslechl.

"Rok od roku se to horší," slabikoval si do kroku a kanady skoro stejně pěkně vrzaly jako tlačily. V kapse ho hrálo pět stovek a hlavně vědomí, že je může utratit, za co chce, protože je neutratil za to, co měl.

"A to je teprve duben," zastavil se před nádražní budovou a zadíval se na jiříčky hnízdící v obtloustlém D nápisu ČSD. První vlak mířil do hlubokých hvozďů, do krajiny jeho mládí. Jízdenka ho sice vyšla o dost draž než před dvaceti lety, ale jakousi satisfakcí mu byla sličná

spolucestující, která si stejně jako on vybrala kupé v posledním vagónu. Tedy, slečna ukrytá pod nánosem bílého líčidla a dramaticky černých linek by po odmaskování mohla být sličná. Pod dlouhým hábitem, do kterého se oblékla, Jára tušil ladné křivky. Každopádně krk ověšený asi dvěma kilogramy řetízků a řetězů měla bez jediné vrásky. Jára zahanbeně sklopil zrak, protože si uvědomil, že na dívku hledí až příliš dlouho. Ale oči se mu tvrdošíjně vracely k té podivné postavičce, až si uvědomil, že nejen on zírá na dámu, ale i dáma zírá na něj. No jo, dneska už v maskáčích, s teletem na zádech a liščím ocasem na klobouku nikdo ven nejezdí. Mladí jsou samý goretex a flís, takže pořádný tramp už aby se cítil jako exot, filozofoval Jára a snažil se pozorovat krajinu za oknem. Venku ubíhaly kilometry polí. Mrknul na slečnu a zase se potkal se jejím upřeným pohledem. Už to nevydržel:

Juan vysvětluje Draculei a Belmondovi, proč už si jako zasloužilý autor musí brát na Trapsavce psa záchranáře.

foto: Jaroslava Šálková - Kavče ©

"Na duben máme hezké počasí, vidíte?"

"Bojuješ za Mordreda nebo Aragorna," otázala se dívka a Jára si uvědomil, že i její oči jsou černější než noc.

"Já su Azbest," natáhl k ní přátelsky ruku, protože dvě podivná jména mu připomněla jeho přezdívku z mládí.

"Morena," lehce pokynula hlavou: "Azbest jako nehořlavý? Druhý stupeň nezranitelnosti?", vyzvídala.

"Azbest jako že přežiju všechno," Járovi se ani v nejmenším nechtělo rozebírat s bláznivou ženskou nešťastný nápad s domácí výrobou třaskavin. Tenkrát byl ještě mladý a hloupý. Stejně jako tahle divoženka. Vystoupila díkybohu o zastávku dřív.

Mezitím doma Monika balila cestovní tašku. Sestře se dovolala až na třetí pokus. Věra s dětmi si na víkend v Hostýnkách pronajala chatu, která údajně oplývala naprosto vším kromě telefonního signálu. Staříčká škodovka statečně polykala kilometry a Monika mládla s každou projetou zatáčkou. Na poli cvrlikali skřivani, Monika si prozpěvovala a s požitkem točila volantem doleva, doprava, víceméně podle toho, kudy vedla cesta.

"My čekali jaro a zatím přišel mráz," směle zanotovala, protože se začalo stmívat a hluboké lesy se zdály být mnohem hlubší než před chvílí.

Auto zaškytalo a zastavilo.

"Tak strašlivou zimu nepoznal nikdo z nás," už tišeji dodala řidička a zkontrolovala benzín v nádrži, olej a vodu v chladiči. Vše bylo na svém místě.

"A vánice sílí, v poryvech ledových," už si jen pomyslel Monika, vyzkoušela funkčnost stěračů, světel a brzd. Tím vyčerpala svůj seznam řešitelných závad.

Dle mapy auto stálo deset kilometrů po šedivé lince od nejbližší vesnice, nebo pět kilometrů přes zelený flek od jiné vesnice. Chvilí zkoušela střídavě startovat a vytáčet sestřino telefonní číslo. Obojí bezúspěšně. Padla tma. Co by dělal Jára v téhle situaci? Vlezl by pod auto a nevylezl, dokud by motor nenaskočil, ozvala se moudrost. Tak zrovna. Co by dělal Jára, kdyby auto nemohl opravit? Rozčílil by se, kopnul do toho křápu a šel by hledat automechanika, pravila zkušenost. To už znělo líp. Monika zamkla auto, nakopla si palec o pneumatiku, pod bundu schovala mapu a za svitu displeje mobilu vyrazila do prudké stráně vlevo od silnice. Bud' najde signál nebo pomoc.

Azbest Jára se konečně vydrápal do kopce, který na mapě ohodnotil jako pahrbek. Poslední třetinu uvažoval, že nahoře místo vrcholové knihy najde ceduli "Mont Everest 200 m vlevo". K jeho zklamání tam nebyla ani ta vrcholová kniha. Na krajinu se snášel soumrak, lesy šuměly svůj tajný bol a Jára hvízdaje sbíral klestí na oheň.

"Nechť zhynou bídní přísluhovači Aragorna!", ozvalo se za jeho zády, vzápětí mu někdo podrazil nohy a na hlavu mu hodil nějakou hadru. Než stihl vyčerpát svůj arzenál nadávek věkem vytříbený, dívka s chlapcem ho přivázali pradelní šňůrou k buku a po chvíli dohadování mu zacpali ústa šátkem.

"Až skončí bitva Syn Bizona tě odváže," pokynula mu teatrálně rukou čarodějnice Morena se smrkově bílým obličejem. Mladík opírající se o velký dřevěný meč vážně přikývl. Téměř neslyšně zmizeli do mlhy směrem k podivným zvukům, které Jára ještě před chvílí považoval za hluk z vesnice, která se tím směrem dle mapy nacházela. Třeba už je srovnána se zemí, napadlo ho. Obyvatelé neekologicky pálili ve starých kamnech uhlí a PET láhve a tihle militantní ochránci přírody přišli, viděli a odsoudili. Do smrti budeme vysazovat stromky v nehostinných pláních severních Čech, rozvíjel svou teorii Jára a přežvykoval roubík. Než stihl vymyslet, co provedl, že si tyhle bojovníky proti argonu v čele s Morenou poštvál proti sobě, šátek povolil. Zhluboka se nadechl a v poslední chvíli se zarazil. Když začnu rvát, přijdou znovu a kdo ví, co by ještě vymysleli. Celá ta situace mu byla nadmíru trapná. Starého vlka dvě štěňata svážou jako nějakou slečinku. Slečinku. Così v hlavě se mu rozsvítlo. Nedávno Monice, víceméně z legrace radil, že když ji někdo bude chtít znásilnit, má křičet "hoří" a ne "pomoc".

"Hoří!", neslo se vzápětí nad krajinou. Znovu a znovu.

Po chvíli Jára seznal, že mu selhávají hlasivky. Zajímavé je, že s kamarády vydržíme zpívat až do rána, zauvažoval. Vlastně vždyť je jednou, co člověk křičí, hlavně když křičí.

"Nechci o něm slyšet, nechci nikdy vidět islandskej kraj, mý šedivý vlasy mi z pravdu daj," začal se svou oblíbenou a nikdy nezněla tak procítěně, jako dnes.

Monika si otřela z dlaní cosi lepkavého, co nahmatala na kmene stromu, na který spadla. Nejméně podesáté odolala pokušení rozsvítit světlo na displeji. S vybitou baterkou by se na kopci ani se signálem nikomu nedovolala. Odhodlaně udělala další krok do černočerné tmy, ve které číhaly černočerné stromy, pařezy a kameny. V duchu si skládala slova, co řekne sestře, až zvedne telefon. Možná by pro ni bylo lepší, kdyby spojení selhalo.

V jednolitě tmavé šedi lesa se rozsvítila skvrna nebe. Kdesi v dálce zněl lidský hlas. Kde je hlas, tam je člověk. Kde je člověk, tam je civilizace, Monika nasměrovala kroky trochu více vlevo, odkud slyšela hluk. Za chvíli se octla na mýtině na vrcholu kopce. Na druhé straně mýtiny, u vysokého buku, který se kýčovitě rýsoval na pozadí měsíce, někdo zpíval odrhovačky ze Semaforu.

Drsný kraj plodí drsné muže. Stejně jako jejich dědové do úmoru obdělávají políčka vysoko v horách a ještě si u toho zpívají. Takové chlapi zvládnou všechny nástrahy života včetně porouchaného auta. Monika se rozběhla do vysoké trávy na mýtině. Stébla ji obejmula nohy jako proud řeky. Po pár metrech zakopla o něco měkkého, co kovově zazvonilo. Překvapilo ji to natolik, že neodolala a stiskla pár tlačítek telefonu. V mdlém namodralém světle se jí u nohou rýsoval Járův batoh, vzor tele a o kousek dál pečlivě vycíděný ešus.

Jára už delší dobu slyšel praskání větvíček za svými zády. Zabohta se nemohl rozhodnout, jestli má začít rvát o pomoc, nebo raději zmlknout úplně a tak pokračoval v hudební exhibici. Když zachytil blížící se šustění trávy, narostl mu knedlík v krku, takže skoro nemohl dýchat. Náhodný kolemjdoucí uprostřed hostýnských lesů nezněl moc pravděpodobně. Mnohem spíše skončila bitva a šílení ochránci přírody si jdou pro něj.

"Cos provedl?!" zahromoval ženský hlas za jeho zády.

"Pošlapal jsem travu a chtěl jsem rozdělovat oheň v lese," vypravil přes sevřené hrdlo. Třeba je přiznání polehčující okolnost. Nikdo mu neodpovídal, protože Monika za ním lapala po dechu.

Jára kajícně přidal:

"Házel jsem plechovky od sprejů do ohně, ale to už mě vyčítali na úrazovce."

Ženský hlas vybuchl do ohňostroje smíchu. Jára celý zkoprněl, protože takhle šíleně se směje jen jeho žena. Že by ji taky dostali? Zoufale zacloumal rukama v provazech, nejlepší by bylo utéct dřív, než se zblázní, pokud se tak už nestalo.

"Odpouštím ti, když spravíš auto," jala se Monika rozvazovat pouta. Za ty roky manželství dávno pochopila, že lepší než "proč" bývá ptát se "co z toho".

"S prázdným žaludkem se špatně pracuje," nadhodil Jára a třel si ztuhlé klouby.

"V autě mám ještě tu polívku s knedlíčky," svůdně zamrkala Monika, nebo si to alespoň Jára představoval.

Dvě postavy pomalu sestupovaly dolů do údolí. Držely se za ruce, aby jeden druhého mohl zachytit, až zakopne a bude padat.

Ztracený pes + Snení

Napsal uživatel Gerda + Juan
Pátek, 03 Listopad 2006 04:00

Lenka Švehlíková - Gerda

3. místo próza nad 23 let

Trapsavec 2006

Snení

svý sny jsem našel v oblačným reliefu

práskaly bičem v naprostým souznění

tak jako já se neuklání šéfům

občas je vandrem za to odměním

táhneme spolu krajinou třech přání

značkujem ohněm To všechno prokleté

Ztracený pes + Snení

Napsal uživatel Gerda + Juan
Pátek, 03 Listopad 2006 04:00

skály nás hladí svou pískovcovou dlaní

být tu či nebýt? (jó pane Hamlete)

Kraji rodí sta nepřebernejch vůní

smečka mejch snů se dala do běhu

asi už brzy bude Novoluní

však jejich tlapky vidím na sněhu

na starým campu se udýchaně skácím

i ty můj sny se cestou zpotily

podivný ptáci se do hnízdiště vrací

a prošlý roky jako by nebyly

Ztracený pes + Snení

Napsal uživatel Gerda + Juan
Pátek, 03 Listopad 2006 04:00

Jaromír Hlavatý - Juan

1. místo poezie oldpsavců

Trapsavec 2006